

# Lumimyrsky

Mikko Uuksulainen

© 2019 Mikko Uuksulainen. Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän teoksen kokonaan tai osittain kopioiminen, tallentaminen tai jakaminen ilman tekijän lupaa on kielletty.

Matti asteli verkkaisin askelin pitkin toimiston käytävää. Vain hetkeä aikaisemmin hän oli saanut ratkaista kiperän ongelman, joka oli jo pitkään vaivannut laskutuksen Pirjoa. Matti oli firman IT-vastaava.

Päädyttyään takaisin huoneensa ovelle, Matti pujahti sisään ja lysähti tuoliinsa. Tuoli narahti vastalauseensa Matin ylipainosta. Pöydältä Matti otti puolen litran vetoisen kahvikuppinsa, jonka kyljessä luki mustin kirjaimin "GURU". Hän siemaisi siitä kulauksen jo kauan sitten kylmennyttä kahvia. Tämän tehtyään hän laski toisessa kädessä olleen kannettavan tietokoneen pöydälle ja nykäisi sen kannen auki.

Edelleen kylmää kahvia nauttien Matti selaili tottuneesti sähköpostiaan ja hänen pienet harmaat silmänsä etsivät ruudulta jotain korjattavaa. Hetken luettuaan hänen silmiinsä osui markkinoinnista tullut pyyntö korjata firman verkkosivuilla esiintyneitä ongelmia. "Tämäkin olisi pitänyt korjata jo viime viikolla", Matti tuumi ja naputteli sitten sähköpostiin vastauksen, että alkaisi työstämään sitä välittömästi.

Jonkin aikaa työstettyään ongelmaa Matti havahtui siihen, kun hänen sydämensä löi epätahtiin. Hermostuneesti hän naputteli nyrkillä rintaansa ja hetken kuluttua rytmi tasaantui normaaliksi. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun Matti oli kokenut vastaavia rytmihäiriötä. Matti tuumi vain, että ne ovat ohimenevää ja kuuluvat elämään.

Hetken taas keskittyttyään Matti säpsähti, kun ovelta kuului ääniä. Matti vihasi keskeytyksiä, mutta kääntyi silti ovelle päin.

"Viikonloppuja Matti. Kai sinäkin jo kohta lähdet kotiin?"

Puhuja oli Matin osastonjohtaja, joka oli kiskonut toppatakin päälleen, mutta kuin epäröiden vielä pyöritteli pipoa käsissään.

"Ei tässä vielä ehdi, täytyy nuo nettisivut laittaa kondikseen", Matti mutisi ja nosti laiskasti kätensä tervehdyksen merkiksi. Häiriöin poistuttua Matti jatkoi selvittelyä.

Kului tunti, kului kaksi ja viimeinen Matti ihaili työnsä tulosta. Enää tuo viheliäinen nettisivu ei vaivannut häntä ja se teki hänet helpottuneeksi. Tyytyväisenä itseensä hän laski tietokoneen kannen ja kampesi itsensä ylös työtuolista. Noustessaan ylös hänen silmissään sumeni hetkeksi, mutta sitten hän jatkoi matkaansa kohti toimiston vessoja.

Matkallaan hän huomasi, että toimisto oli jo ihan pimeä. Käytävillä ei palanut enää valoja, eikä toimistokopeissa näkynyt ihmisiä. Puhelimensa ruudun kelmeässä valossa hän kuitenkin löysi vessan ovelle. Kuljettuaan peilin ohi Matti pysähtyi. Peilistä katsoi takaisin pälvikaljuinen, silmälasipäinen nelikymppinen mies, jonka pienet harmaat silmät verestivät. Matti huuhtoi naamansa kylmällä vedellä ja kuivasi sitten käsipaperilla. Tämän jälkeen hän lähti laahustamaan takaisin huoneeseensa.

Matti veti takin päälleen ja lähti kävelemään kohti toimiston ulko-ovea. Lähestyessään ovea hän alkoi kuuntelemaan kokoajan voimistuvaa tuulen huminaa. Päästyään ovelle hän tajusi, että oli noussut hyytävä lumimyrsky. Lunta oli täytynyt tulla ainakin puoli metriä, sillä välin, kun Matti oli työskennellyt. Matti harppoi umpihangessa, kämmenellään kasvojaan suojaten kohti autoaan, jota ei ensin meinannut löytää lumihangesta. Tuuli ulvoi ja viskoi puuskittain lunta ympäri toimiston muuten tyhjää parkkipaikkaa. Löydettyään lumipenkaksi muuttuneen autonsa, Matti huitoi enimmät lumet päältä pois ja astui sisään.

Virta-avainta käännettyään Matti kuitenkin joutui pettymyksekseen toteamaan, että auto ei inahtanutkaan. Epätoivoisesti hän kokeili monta kertaa ja tuli joka kerralla samaan lopputulokseen. Matti hakkasi nyrkillä rattia ja kirosi ääneen, että akku olisi pitänyt vaihtaa jo viime kesänä. Hetken tuumittuaan vaihtoehtojaan Matti kaivoi puhelimen taskusta ja yritti soittaa itsellensä taksin. Puhelin kuitenkin ilmoitti, että kenttää ei ollut saatavilla. "Myrsky on varmaan katkonut linjoja", Matti tuumi itsekseen.

Päätään pudistellen Matti nousi autosta ja harppoi taas lumikentän yli takaisin toimistolle. Tuntui siltä, että sillä välin, kun hän oli istunut autossa, lunta oli tullut jo sen

verran lisää, että se täytti hänen entiset jalanjälkensä. Päästyään ovelle hän puisteli lumet takistaan ja astui takaisin sisään.

Matti seisoj hetken pimeässä aulassa ja mietti mitä tekisi. Toimisto sattui sijaitsemaan etäämmällä kaupungista ja Matti tiesi, että sieltä kävellen menisi useita tunteja päästä kotiin. Myrskyn raivotessa hän tiesi, että ei selviäisi puoleenkaan väliin pökertymättä lumipenkkaan. Lopulta hän tuli siihen tulokseen, että odottelisi toimistolla siihen asti, että myrsky heltiäisi ja puhelimella pystyisi soittamaan apua.

Oltuaan jo useamman tunnin syömättä, Matti sai päähänsä, että aamulla oli vietetty erään vanhemman rouvan syntymäpäiviä. Kakun tähteiden toivossa hän palasi laskutuksen toimistoon ja löysi kuin löysikin palan kakkua, jota sitten istui ahmimaan taukotilan keittiöön. Kakkua syödessään häntä alkoi tehdä mieli kahvia, mutta ryhtyessään keittämään sitä hän tajusi, että toimistolle ei tullut enää sähköjä. Matti huokasi syvään ja tunsi, kun hänen sydämensä pomppi taas epätahtia rinnassa.

Matti rupesi kiertelemään toimistolla ja pujahteli silloin tällöin ihmisten huoneissa. Kävi hän koko ajan näissä huoneissa selvittelemässä ongelmia, mutta koskaan hän ei ollut tajunnut miten henkilökohtaisia ne olivat niiden omistajille.

Yhdestä huoneesta Matti löysi seinältä sinne ripustetun sertifikaatin, jossa suorittajaansa ylistettiin luokkansa parhaaksi. Ajatuksissaan Matti palasi takaisin omiin opiskeluaikoihinsa, josta tuntui olevan jo vuosikausia. Valmistuttuaan datanomiksi Matti oli heti hakenut töitä ja päässyt töihin sinne missä hän yhä työskenteli. Toista vuosikymmentä hän oli ratkonut ihmisten ongelmia ja pitänyt itseään tärkeänä.

Laskutuksen Pirjon huoneessa hän katseli pöydällä olevaa kuvaa, jossa oletti olevan Pirjon lisäksi hänen miehensä ja kaksi lastaan. Matti nosti kuvan käteensä ja mietti, että hänellä ei ollut koskaan ollut aikaa perheelle. Ei hän ollut ehtinyt koskaan seurustelemaankaan. Toimistolla työskenteli kyllä paljon naisia, mutta jokainen heistä olisi voinut olla iältään vaikka Matin äiti.

Aikansa vaelletuaan Matti löysi itsensä osastonjohtajansa huoneen ovelta. Hieman epäröiden hän kuitenkin astui sisään. Huoneessa oli vahva partaveden tuoksu, mikä sai Matin hieman yökkäämään. Tuo sama katku leijui usein hänen huoneessaan, kun osastonjohtaja tuli sinne häiritsemään hänen työntekoaan.

Seinällä Matin huomion kiinnittivät kehystetyt lehtileikkeet, joissa osastonjohtaja oli siellä ja täällä erilaisissa edustustehtävissä. Monessa leikkeessä häntä kiiteltiin yrityksen voittoisasta menestyksestä ja ylistettiin erinomaiseksi johtajaksi. Matti pyöritteli silmiään ja mietti, että missä ovat ne lehtileikkeet, joissa häntä kiitellään firman pelastamisesta kriisin hetkellä.

Viimein Matti palasi omaan huoneeseensa ja istui hetken paikallaan. Siinä istuskellessaan hän tajusi, että toimistolle oli tullut yhtäkkiä todella kylmä ja epäili, että ehkä lämmityskin olisi pois päältä. Hetken paleltuaan mies päätti jatkaa kiertelyään vain pysyäkseen lämpimänä.

Joka huoneessa, jossa hän kävi, Matti löysi elämän merkkejä. Hän tiesi suurimman osan toimistolla työskentelevistä ihmisistä, mutta ei tuntenut heitä työpaikan ulkopuolella laisinkaan. Katsellessaan huoneiden nurkissa lojuvia kitaroita, keskeneräisiä neuleita ja moottoripyöräkypäriä, Matti tajusi, että nämä ihmiset ovat muutakin kuin työnsä. Raporttien ja excel-taulukoiden takana he ovat oikeita ihmisiä ja heillä on todellisia harrastuksia.

Jossain kohti Matti päätyi palkanlaskennan huoneeseen. Pöydällä seisova monitori välkähtelivät ja lopulta asettui merkiksi siitä, että sähköt olivat palanneet. Hetken hän jälleen epäröi, mutta sitten uteliaisuus vei voiton. Järjestelmänvalvojan tunnuksillaan hän kirjautui huoneessa tietokoneelle ja alkoi selata palkanmaksuun liittyviä tietoja. Järjestettyään palkat suuruusjärjestykseen hän tajusi, miten loppupäässä sitä listaa hän oli. Ensimmäisellä paikalla koreili tietysti osastonjohtajan nimi. Matti puri hammasta yhteen, sulki tietokoneen ja poistui huoneesta.

Uudet ajatukset tulivat Matin mieleen. Mitä merkitystä hänen työllään oli ollut kaikkien näiden vuosien aikana? Hän oli tuhlannut elämänsä parhaat vuodet toisten menestyksen ajamiseen ja mitä hän oli siitä saanut? Tyhjyyden tunne nielaisi Matin sisäänsä.

Tyhjyyden keskeltä nousi kuitenkin uusi ajatus. Matti tiesi tarkalleen mitä oli tehtävä. Verkkaisin askelin hän otti käytävällä uuden suunnan ja päätyi sitten firman palvelinhuoneen ovelle. Sisällä huoneessa humisivat lukuisat palvelimet, jotka hoitivat firman päivittäisiä asioita. Kuin lastaan, Matti oli hoivannut näitä palvelimia ja rasvannut näin rattaita, että oravanpyörä toimisi saumattomasti.

Matti piti hetken silmiään kiinni ja kuunteli huminaa ympärillään. Sitten hän nyökkäsi, avasi silmänsä ja tarttui lähimpään palvelimeen ja veti sen kaikella voimalla lattialle. Ryminän saattelemana humina muuttui vaimeammaksi. Matti tarttui seuraavan palvelimeen ja veti senkin lattialle. Kone särisi voimakkaasti ja taas humina oli vaimeampi. Yksi kerrallaan jokainen koneista päätyi lattialle ja yhtäkkiä oli aivan hiljaista.

Matti marssi ulos huoneesta ja palasi osastonjohtajan huoneeseen. Sivupöydällä lojuvasta sikarirasiasta Matti löysi sytyttimen ja sytytti keskelle huonetta nuotion käyttäen kirjahyllyssä lojuneita kansioita. Matti repi menestystarinaa julistavat uutisartikkelit seinältä ja heitti ne roihujen keskelle. Kuin mielipuolinen hän sitten tanssi roihujen ympärillä ja tunti olonsa kohentuneen.

Kun jäljellä oli vain kasa tuhkaa, Matti poistui huoneesta ja lähti toiverikkaana ulko-ovea kohti. Hämmästyksekseen hän huomasi, että aamu sarasti jossain horisontissa valaisten aulaa kultaisella kirkkaudella. Matti astui ulos ja totesi, että myrsky oli laantunut. Kireä pakkasilma sai hänen hengityksensä höyrystymään.

Matti harppoi pitkin harppauksen hangen läpi ja tiesi, että koskaan hän ei enää tulisi toimistolleen palaamaan.